

Sygn. akt III AUa 116/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Magdalena Tymińska

Sędziowie: SA Marcjanna Górską (spr.)

SA Grażyna Kornas

Protokolant: sekr.sądowy Karolina Majewska

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2016 r. w Warszawie

sprawy M. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

o zaświadczenie potwierdzające prawo do bezpłatnego zaopatrzenia w leki

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 22 października 2014 r. sygn. akt XIV U 3975/12

I. n oddala apelację;

II. n wniosek M. M. z dnia 22 lipca 2016 roku o sprostowanie treści legitymacji osoby represjonowanej numer (...) i wydanie sprostowanej legitymacji, zgłoszony do protokołu rozprawy, przekazać Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. celem jego rozpoznania;

III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. na rzecz M. M. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt III AUa 116/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 października 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. odmówił M. M. wystawienia zaświadczenia stwierdzającego uprawnienia do bezpłatnego zaopatrzenia w leki.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył M. M. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do bezpłatnego zaopatrzenia w leki na podstawie art. 45 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podniósł między innymi, że spełnia warunki do wydania przedmiotowego zaświadczenia albowiem pobyt w G. w okresie II wojny światowej uznać należy za pobyt w niewoli. Nadto wskazał, że w związku z udziałem w ruchu podziemnym - w organizacjach zbrojnych działających w G., doznał obrażeń ciała które spowodowały u niego uszczerbek na zdrowiu. Istnienie uszczerbku zostało potwierdzone w opiniach biegłego otolaryngologa z dnia 20 sierpnia 2011 r. oraz psychiatry z dnia 19 grudnia 2011 r. wydanych w sprawie XIV U 792/11.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, iż odwołujący przedłożył dokumenty potwierdzające pobyt w G. w okresie od 1 lutego 1942 r. do 30 kwietnia 1973 r., wobec czego w stosunku o niego mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego. Ponadto wskazano, iż dokumentem potwierdzającym prawo do korzystania z uprawnienia z bezpłatnego zaopatrzenia w leki jest legitymacja osoby represjonowanej wydawana przez organ rentowy, przy czym warunkiem do jej wydania jest uzyskanie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy

związku z niezdolnością, która jest następstwem zranień, kontuzji bądź innych obrażeń lub chorób powstałych w związku z pobytem w miejscach, o których jest mowa w art. 3 i art. 4 ust. 1 ustawy o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego. Warunku tego ubezpieczony nie spełnia ponieważ decyzją z dnia 10 marca 2011 r. odmówiono zainteresowanemu przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z pobytem w G. w okresie od lutego 1942 r. do kwietnia 1943 r. w oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 7 marca 2011 r.

Wyrokiem z dnia 22 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że nakazał organowi rentowemu wydanie M. M. zaświadczenia stwierdzającego uprawnienie do bezpłatnego zaopatrzenia w leki.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że M. M., urodzony (...) w dniu 21 lutego 2012 r. złożył wniosek o wydanie decyzji ustalającej prawo do bezpłatnego zaopatrzenia w leki na podstawie art. 45 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz wydanie dokumentu potwierdzającego prawo do bezpłatnego zaopatrzenia w leki na podstawie art. 45 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy. Po rozpoznaniu powyższego wniosku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wystawienia zaświadczenia stwierdzającego uprawnienia do bezpłatnego zaopatrzenia w leki, w uzasadnieniu podając, że wobec odmowy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z pobytem w G. w okresie od lutego 1942 r. do kwietnia 1943 r. brak jest podstaw do wydania dokumentu uprawniającego do bezpłatnego zaopatrzenia w leki.

Sąd ustalił także, że M. M. w okresie od lutego 1942 do kwietnia 1943 przebywał w G., gdzie był uczestnikiem oraz świadkiem traumatycznych zdarzeń i doznał urazu głowy na skutek uderzenia kolbą pistoletu. Mimo młodego wieku uczestniczył w przygotowaniu Powstania w G., przenosił materiały powstańcze i broń a po upadku Powstania wraz z M. E. kanałami przedostał się na Ż.. Następnie przebywał w obozie w P., skąd wydostał się i w 1945 r. powrócił do W.. Po wojnie odwołujący się nie ujawniał swego niaryjskiego pochodzenia, wobec czego miał po latach problemy ze skompletowaniem dokumentów.

Sąd Okręgowy mając na uwadze, zeznania ubezpieczonego postanowieniem wydanym w dniu 16 maja 2014 r. na podstawie art. 467 § 4 k.p.c. zwrócił organowi rentowemu akta sprawy w celu uzupełniania materiału poprzez skierowanie odwołującego się do Wojskowej Komisji Lekarskiej celem wydania orzeczenia, czy istnieje związek pomiędzy uszczerbkiem na zdrowiu polegającym na głuchocie ucha lewego i ubytku słuchu w uchu prawym z pobytem odwołującego się w G. w latach 1942-1943 oraz udziałem w ruchu podziemnym w G. - przygotowanie do powstania. Orzeczeniem z dnia 31 lipca 2014 r. nr (...) w sprawie ustalenia związku zranień, kontuzji i innych obrażeń lub chorób ze służbą wojskową lub działaniami wojennymi Rejonowa Wojskowa Komisja Lekarska w W. rozpoznała u odwołującego: stabilną chorobę wieńcową, stan po zawale ściany dolno-bocznej serca (1986 r.) leczony pomostowaniem aortalno-wieńcowym do (...), GM, (...) (1996 r.) i 1 października 2006 r. P. (...) z założeniem stentu, nadciśnienie tętnicze, okresowo nawracające bóle kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego, głuchotę lewostronna - słuch wydolny społecznie, przebyte urazy głowy w wywiadzie i przebyty w 1976 r. uraz głowy ze wstrząśnieniem mózgu, rozpoznaną encefalopatię po przebyłym zapaleniu opon mózgowych, możliwy zespół przewlekłego stresu pourazowego (niezdiagnozowany i nie leczony). Komisja ustaliła, że powyższe schorzenia nie pozostają w związku z działaniami wojennymi lub mającymi charakter wojenny.

Po wojnie odwołujący się ukończył studia na Politechnice (...) i podjął pracę zarobkową (bezsporne). Obecnie odwołujący się cierpi na zespół przewlekłego stresu pourazowego, związany z przeżyciami z okresu wojny, pobytem w G., w okresie od lutego 1942 r. do kwietnia 1943 r. Ponadto ubezpieczony cierpi na znaczny niedosłuch, jednakże opinie biegłych nie potwierdzają związku tego schorzenia z przeżyciami wojennymi, w szczególności z pobytem w G..

W sprawie XIV U 792/11 biegły z zakresu psychiatrii w swej opinii stwierdził jednoznacznie, że u M. M. występują objawy przewlekłego stresu pourazowego, spowodowane przeżyciami wojennymi z okresu lutego 1942 r. do kwietnia 1943 r. Dodatkowo M. M. załączył zaświadczenie lekarza psychiatrii oraz kopie dokumentacji, z której wynika, że istnieją podstawy do rozpoznania u niego zespołu pourazowego związanego z traumą Holokaustu.

Sąd wskazał, że powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie akt rentowych załączonych do sprawy III AUa 1026/12, wskazanych wyżej opinii biegłych, dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy oraz na podstawie zeznań odwołującego się, którym dał wiarę uznając je za konsekwentne i logiczne. Sąd podkreślił, że w świetle tych zeznań logiczny i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego pozostaje wniosek, iż obecnie występujący u ubezpieczonego uszczerbek na zdrowiu, w postaci zespołu stresu pourazowego, jest konsekwencją traumatycznych przeżyć z okresu wojennego. Orzeczenie Wojskowej Komisji Lekarskiej, w którym stwierdzono brak związku z działaniami wojennymi tego schorzenia, na obecnym etapie postępowania nie jest dla sądu wiążące, zwłaszcza w sytuacji jednoznacznych ustaleń faktycznych co do przeżyć okresu wojennego, które dotyczyły M. M., w świetle opinii biegłych, obecnie kwestionowanie związku pomiędzy zespołem stresu pourazowego, a tymi przeżyciami, byłoby zupełnie niezasadne. Zdaniem Sądu, odwołujący się doznał ewidentnego uszczerbku na zdrowiu, w sytuacji związanej z udziałem w ruchu oporu (przygotowanie do Powstania w G.) a młody wiek i skala przeżyć wpłynęły na jego psychikę w tak dużym stopniu, że ,obecnie powodują brak możliwości uporania się z traumą tamtego okresu, charakterystyczny dla zespołu stresu pourazowego, wskazanego w opinii biegłego psychiatry (k. 62 a.s.). Z uwagi na datę sporządzenia opinii, jak i jej kompleksowy charakter oraz logiczne wnioski końcowe, Sąd podzielił w całości wnioski końcowe biegłego, a nadto doszedł do przekonania, że dopuszczanie kolejnego dowodu na gruncie niniejszego postępowania było zbędne i powodowałoby jedynie przewlekanie procesu. Sąd nie podzielił przy tym wniosków Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej zawartych w orzeczeniu nr. (...) bowiem wnioski te nie uwzględniały ustaleń, co do wpływu pobytu w G. na schorzenie w postaci przewlekłego stresu pourazowego. Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że wprawdzie odwołujący się zrezygnował z odrębnego zaskarżenia orzeczenia komisji jednakże specyfika orzeczenia powoduje, że dyspozycja art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. nie znajdzie tutaj zastosowania (prawo do świadczenia objętego odwołaniem nie jest uzależnione od niezdolności do pracy ani niezdolności do samodzielnej egzystencji).

Oceniając tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 45 ust 1 pkt. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach z opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. Nr 2010, poz. 2135), osobom (...) które doznały uszczerbku na zdrowiu w okolicznościach określonych w art. 7 i 8 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin i nie zostały zaliczone do żadnej z grup inwalidów (...), przysługuje bezpłatne zaopatrzenie w leki objęte wykazami leków podstawowych i uzupełniających, przy czym warunki powyższe muszą być spełnione kumulatywnie.

Z kolei w myśl art. 7 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 87, ze zm.) za inwalidztwo powstałe w związku z działaniami wojennymi lub mającymi charakter wojennych uważa się inwalidztwo będące następstwem zranień, kontuzji i innych obrażeń lub chorób doznanych: 1) w walce z wrogiem; 2) na froncie lub w związku z pobytem na froncie; 3) wskutek wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej w czasie określonym w art. 6; 4) w związku z pobytem w niewoli lub w obozie dla internowanych; 5) w związku z udziałem w ruchu podziemnym lub partyzanckim oraz z pobytem w niewoli, w obozach koncentracyjnych lub w więzieniach za udział w tym ruchu.

Sąd Okręgowy w ramach dokonywanej oceny prawnej, przywołał wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2007 r. wydanym w sprawie I UK 267/06 (OSNP 2008/7-8/108), w którym stwierdzono, że osoba, która nie została

zaliczona do żadnej z grup inwalidów wojennych (wojskowych), ale doznała uszczerbku na zdrowiu w okolicznościach określonych w art. 7 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 9, poz. 87 ze zm.), ma prawo do korzystania ze świadczeń z art. 45 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. Nr 210, poz. 2135 ze zm.) na podstawie decyzji organu rentowego ustalającej prawo do bezpłatnego zaopatrzenia w leki. .

Sąd podkreślił, że na gruncie niniejszego postępowania nie był związany treścią orzeczenia komisji, wydanego na podstawie art. 57 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy, który to przepis stanowi, że związek zranień, kontuzji i innych obrażeń lub chorób z działaniami wojennymi lub mającymi charakter wojennych albo ze służbą wojskową oraz związek śmierci żołnierza z tymi działaniami lub tą służbą ustala wojskowa komisja lekarska. W ocenie Sądu, postępowanie dowodowe wykazało bowiem, że odwołujący się doznał uszczerbku na zdrowiu, w postaci istniejącego od szeregu lat zespołu stresu pourazowego, w warunkach opisanych w art. 7 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 87, ze zm.), tj biorąc udział w ruchu podziemnym i uczestnicząc w przygotowaniu do Powstania w G.. Zdaniem Sądu, nie ulega wątpliwości, że pobyt w G., pomoc w przygotowaniu Powstania w tym G. oraz udział w tym Powstaniu, stanowią okoliczności faktyczne opisane w art. 7 ustawy o zaopatrzeniu (...) i powinny być kwalifikowane jako udział w ruchu podziemnym, po myśli tego przepisu. Tym samym nawet przy niestwierdzeniu inwalidztwa (obecnie-niezdolności do pracy z tego tytułu) odwołujący się, zdaniem Sądu, spełniał przesłanki do przyznania mu prawa do zaopatrzenia w leki, po myśli cytowanego wyżej art. 45 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach z opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (...).

Mając powyższe na uwadze i na podstawie art. 477¹⁴ k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

Apelację od tego wyroku złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu:

- błędną wykładnię prawa materialnego, t.j. art. 45 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. nr 210, poz. 2135 ze zm.); art.7, art. 23 ust. 1, art. 56 ust. 2, art. 57 ust.1 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. z 2002 r. nr 9, poz.87 ze zm.); art. 217 § 2 k.p.c.,

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego poprzez ustalenie, że wnioskodawca doznał uszczerbku na zdrowiu w postaci istniejącego od szeregu lat zespołu stresu pourazowego w warunkach opisanych w art. 7 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin; pominięcie orzeczenia rejonowej wojskowej komisji lekarskiej z dnia 31 lipca 2014 r.,

- naruszenie przepisów postępowania poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny materiału dowodowego (art. 233 § 1 k.p.c.).

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł między innymi, że Sąd Okręgowy dokonał błędnej wykładni art. 45 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Zgodnie z art. 23c ust. 1 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. dokumentem potwierdzającym prawo do korzystania z uprawnień jest książka inwalidy wojennego (wojskowego) wystawiona przez organ rentowy. W tym przypadku nie może być ona wydana z uwagi na brak prawa do renty. Dokumentem zamiennym jest zaświadczenie wystawione na podstawie orzeczenia wojskowej komisji lekarskiej (art. 57 ust. 2), która orzeka o związku zranień, kontuzji i innych obrażeń lub chorób z działaniami wojennymi lub mającymi charakter wojennych (art. 57 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin). W przypadku wnioskodawcy wojskowa komisja lekarska nie stwierdziła takiego związku. Nie stwierdziła, aby uszczerbek na zdrowiu nastąpił w okolicznościach określonych w art. 7 i 8 ustawy z dnia 29 maja 1974 r.. W takiej sytuacji wnioskodawca nie może skorzystać z prawa do bezpłatnego

zaopatrzenia w leki (art. 45 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r.). Sąd nie może zastąpić orzeczenia wojskowej komisji lekarskiej. Na poparcie tego stanowiska skarżący powołał wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2007 r., I UK 267/06 (OSNP 2008/7-8/108).

Konkludując, apelujący stwierdził, że skoro w sprawie nie została wydana pozytywna decyzja, to nie może być wystawione zaświadczenie na podstawie art. 217 § 2 pkt 1 k.p.a., a Sąd Okręgowy przekroczył granicę swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego (art. 233§ 1 k.p.c.), co jego zdaniem czyni apelację uzasadnioną.

Ubezpieczony M. M. złożył odpowiedź na apelację domagając się jej oddalenia oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu pomimo trafności części podniesionych w niej zarzutów. W toku postępowania apelacyjnego zaistniały bowiem nowe okoliczności, uwzględnione przez Sąd odwoławczy stosownie do treści art. 316 k.p.c. w związku z art. 391 § 2 k.p.c., w następstwie, których zaskarżony wyrok należało uznać za zgodny z prawem.

Na wstępie przypomnieć należy, że przedmiotem kontroli Sądu była decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odmawiająca M. M. wystawienia zaświadczenia stwierdzającego uprawnienia do bezpłatnego zaopatrzenia w leki. Organ rentowy przyjął, że ubezpieczony nie spełnia warunków do nabycia przedmiotowego uprawnienia określonych w art. 45 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (obecnie tekst jednolity: Dz.U. z 2015 r., poz. 581) a mianowicie warunku dotyczącego posiadania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy powstałej w związku z pobytem w G. w okresie od 1 lutego 1942 r. do 30 kwietnia 1943 r..

W rezultacie istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczony spełnia warunki określone w przepisach powołanej wyżej ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Odnoszący się do przedmiotowej materii, powołany przez organ rentowy przepis art. 45 w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji w ust. 1 stanowił, że osobom:

1) które są inwalidami wojskowymi,

2) które doznały uszczerbku na zdrowiu w okolicznościach określonych w art. 7 i art. 8 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2010 r. Nr 101, poz. 648 i Nr 113, poz. 745 oraz z 2011 r. Nr 112, poz. 654) i nie zostały zaliczone do żadnej z grup inwalidów,

3) wymienionym w art. 42 i art. 59 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin

- przysługuje bezpłatne, do wysokości limitu finansowania ze środków publicznych zaopatrzenie w leki objęte wykazem, o którym mowa w art. 37 ust. 1 ustawy o refundacji, w zakresie kategorii, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy o refundacji.

Z kolei przepis art. 46 ust. 1 stanowił, że inwalidom wojennym oraz osobom represjonowanym, ich małżonkom pozostającym na ich wyłącznym utrzymaniu oraz wdowom i wdowcom po poległych żołnierzach i zmarłych inwalidach wojennych oraz osobach represjonowanych, uprawnionym do renty rodzinnej, a także cywilnym niewidomym ofiarom działań wojennych, przysługuje bezpłatne zaopatrzenie w leki o kategorii dostępności „Rp” lub „Rpz” oraz środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego objęte decyzją o refundacji, dopuszczone do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Analiza treści wymienionych przepisów, w ocenie Sądu odwoławczego, prowadzi do wniosku, że wskazywany przez organ rentowy warunek nabycia prawa do bezpłatnego zaopatrzenia w leki w postaci posiadania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z pobytem w G. określony został w cytowanym wyżej art. 46 ust. 1, a nie art.

45 ust. 1, który odnosi się do inwalidów wojskowych. Oznacza to, że uwzględniając treść pierwszego z wymienionych przepisów, stwierdzić należy, że warunkiem nabycia przez M. M. spornego uprawnienia było posiadanie statusu osoby represjonowanej w rozumieniu omawianej ustawy.

Definicję osoby represjonowanej zawiera art. 5 pkt 22 tej ustawy stanowiąc, że jest to osoba, o której mowa w art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego. Wskazany przepis (art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach...) stanowi, że świadczenia pieniężne i inne uprawnienia przewidziane w przepisach ustawy, o której mowa w ust. 1 – ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu emerytalnym inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin, z wyłączeniem uprawnienia określonego w art. 23b tej ustawy, przysługują na zasadach określonych w tych przepisach również: osobom, które zostały zaliczone do jednej z grup inwalidów wskutek inwalidztwa pozostającego w związku z pobytem w miejscach, o których mowa w art. 3 i art. 4 ust. 1.

W konsekwencji osoba represjonowana, to osoba uznana za niezdolną do pracy wskutek niezdolności do pracy pozostającej w związku z pobytem w miejscach, o których mowa w art. 3 i art. 4 ust. 1, a więc w związku z pobytem z przyczyn narodowościowych i rasowych w gettach (art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy o kombatantach).

Odnosząc przedstawione wyżej wymogi prawne do stanu faktycznego sprawy Sąd Apelacyjny uznał, że nie budzi wątpliwości, że M. M. w dacie wydania zaskarżonej decyzji był osobą represjonowaną i w rezultacie spełniał warunki do nabycia prawa do bezpłatnego zaopatrzenia w leki określone w art. 46 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach zdrowotnych (...). Poza sporem bowiem jest, że Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 14 lipca 2015 r. w sprawie III AUa 1026/12 przyznał ubezpieczonemu od dnia 1 listopada 2010 r. na stałe prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z podleganiem represjom wojennym. Oznacza to, że M. M. status osoby represjonowanej w omówionym wyżej rozumieniu posiadał już w dacie 1 listopada 2010 r., a więc status taki posiadał także w dacie wydania zaskarżonej decyzji.

Warto w tym miejscu przypomnieć, że stosownie do treści art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, mającego zastosowanie z mocy art. 17 ust. 1 ustawy o kombatantach (...) wyżej wymienionej, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, z zastrzeżeniem ust. 2.

Wobec powyższego, t.j. w sytuacji uzyskania przez M. M. uprawnień do bezpłatnego zaopatrzenia w leki na innej podstawie prawnej, w ocenie Sądu odwoławczego, nie było potrzeby odnoszenia się do wywodów apelacji, które aczkolwiek merytorycznie uzasadnione, z przyczyn wyżej podniesionych, nie mogły prowadzić do podważenia zaskarżonego wyroku.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że organ rentowy w dniu 21 czerwca 2016 r. wydał M. M. legitymację osoby represjonowanej zawierając wpis, że wymieniony jest częściowo niezdolny do pracy w związku z pobytem w G.. W ocenie Sądu drugiej instancji, rację ma ubezpieczony, że wskazany wpis nie jest zgodny z wymienionym wyżej wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 14 lipca 2015 r., przyznającym mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z podleganiem represjom wojennym. Pożądana zatem jest zmiana przedmiotowego zapisu przez organ rentowy, w celu uniknięcia dalszych ewentualnych kontrowersji.

Mając powyższe na uwadze i na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku. O kosztach zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym Sąd orzekł na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. stosownie do wniosku, zasady odpowiedzialności za wynik procesu uregulowanej w art. 98 k.p.c. oraz na podstawie §12 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz.490, ze zm.).